

DISKUSJONSBULLETTIN nr. 2

for SUF(m-l) stud.

Innhold:

Kommentar s. 1	Hovedmotsigelsen på Universitetet s. 13
Kampen mot høyreopportunismen s.2	Om ungdomsforbundet s. 15
Hovedmotsigelsen i laget s.3	AKMED/Austad-streiken s.7
Hovedmotsigelsen på Universitetet s.5	NB!Hovedartikkelen om dette s. 10
Artikler om eksamen s. 6 og s.7	
Om enhetsfronten(spes. om høyrekapitulasjonisme) Ref. fra foredr. i Kina i sommer s. 9	

KOMMENTAR:

Denne diskusjonsbulletinen tar for seg og danner begynnelsen til diskusjoner på spesielt tre viktige områder:

- 1.Klasseanalysen på Univ.
- 2.Kampen mot høyreopportunismen.
- 3.Utbygginga av ungdomsforbundet.

Artikkelen om hovedmotsigelsen danner en begynnelse til klasseanalysen på Universitetet.Vi mener denne diskusjonen er helt nødvendig for å kunne utvikle kampen,mot klassefienden,og helt nødvendig for å forstå klasseinnholdet i våre motstanderes taktiske krumspring.Denne diskusjonen må følges opp og konkretiseres dvs. vi må foreta ei klasseanalyse,slå fast hovedmotsigelsen og vise hvorledes denne innvirker på kampen vi fører.

Vi må videreutvikle kampen mot høyreopportunismen.Vi har ført kampen mot AP til slutt,men vi har virkelig ført kampen mot høyreopportunismen i enhetene.Eks. fra kampen nå peker på at høyreopportun. langt fra er slått tilbake.

Seminaret lørdag viste at forståelsen for ungdomsforbundet er uklar.Vi må stille oss spørsmålet hva betyr det for oss på Univ. at vi er en del av ungdomsforbundet?Hva betyr dette for rekrutteringa?

Artikler til neste nr. må være innlevert til styret innen torsdag.Neste bulletin kommer lørdag.

Red.

I vår gruppe har det hele tida vært motsigelser på spørsmålet om å ekskludere AP. Vi har lagt vekt på å diskutere denne saka i forbindelse med andre spørsmål.

De to viktigste spørsmålene har vært eksklusjon av Hovden-klikken og uravstemninga, og spørsmålet om hovedmotsigelsen i gruppa.

Den politiske linja AP hadde ført fram var i mange saker kjennetegna ved det vi kalte "Hovden på vranga". AP's linje var å underlegge seg FB-ledelsens linje i EEC-kampen. I valgboikotten sto han for at "det varssakterisk og det var venstreavvik å legge ~~så~~ så stor vekt på den væpna revolusjonen i propagandaen for valgboikotten". I praksis innebar dette å underlegge linja vår linja til reformistene og revisjonistene på Universitetet.

Til tross for ulikhetene i politisk linje, fant vi en stor likhet mellom Hovden og AP, nemlig i måten de har kjørt fram linja si på: måten å løse motsigelser i ml-bevegelsen:

Hovden: Ville angrep mot ledelsen i SUF(ml) og MLG (jfr. ekstranummer av B-vik om uravstemninga).

AP: "Nå skal vi ta ledelsen", "ledelsen fraksjonerer med medlemmene".

Hovden: Splitter streikestøttekomiteen, løper til Arbeiderbladet etterpå.

AP: Truer med å kjøre sin høyrelinje ut i frontene, og eksternt angrep på ml-linja (iform av løpeseddel)

Andre uttrykk for AP's antagonistiske holdning til ml-erne var ukameratslig oppførsel og brudd på enheten utad.

Gruppa har oppsummert at en viktig feil i arbeidet den siste tida har vært manglende evne og vilje til kommunistisk organisering, og til å føre ut den kommunistiske linja. Vi har tatt lettvtint på å fraksjonere i frontene, og folk har hatt en tendens til å dessertere fra arbeidet på instituttet under dekke av å ha oppgaver andre steder. Ekstremt uttrykk har holdninga fått ved at kamerater har meldt seg ut. Da vi satte holdninga til eksklusjon av AP i sammenheng med dette problemet, mente de fleste i gruppa at å ekskludere fyren var et oppgjør ~~med~~ med den nonchalante holdninga vi hadde til den kommunistiske organiseringa og politikken. Dersom gruppa skulle kunne fungere som et våpen i klassekampen, var det nødvendig å kaste ut fyren. Gruppa kunne ikke bli det våpenet med folk innafor våre egne rekker som forsøkte å splitte medlemmene og ledelsen, truet med å gå til Arbeiderbladet (kjøre ut løpeseddel), og splitta gruppa ved ukameratslig stil.

Når det gjeldet den kommunistiske politikken, ville AP's linje resultert i nøyaktig det samme som Hovdens: Vi trenger ikke noe parti før massene krever det. Partiets linje skremmer folk fra partiet. Derfor må partiets linje ikke føres ut - folk skal gripe linje av seg sjøl.

Konsekvensen av Hovdens linje: Ikke noe parti - la borgerskapet kjempe alene om massene! Konsekvensen av AP's linje: Ikke noe kommunistisk linje, og dermed: - la DSM vinne massene (se P:S:), -la FB-ledelsen vinne massene, - la "sosialistene" i SF/NKP vinne massene!

P:S: AP har nå utvikla den borgerlige linja! Hans siste utkjør var at EEC-parolene splitta fronten mot statsbudsjettet. Hva hadde dette betydd for oss dersom han fremdeles hadde vært i gruppa? Vi hadde hatt DSM innafor våre egne rekker, og det hadde umuliggjort en effektiv kamp mot høyre i enhetsfronten!

Denne linja sier: Partiet og den riktige linja vil ikke vinne støtte i massene og derved splitte.

HVA ER RØR OM HOVEDMOTSIGELSEN I LAGET?

I lederen i forrige Diskusjonsbulletin kommenterer styret artikkelen "Kampen mot høyreopportunismen med følgende: "Hvilken analyse ligger f. eks. til grunn for påstanden i den første artikkelen om at hovedmotsigelsen i laget ikke går mellom masselinje og sekterisme? Er ikke dette rør? Hvordan er forholdet mellom høyreopportunisme og sekterisme i laget? Dette må avklares."

Kommentaren er bra fordi den påpeker nødvendigheten av å gå dypere i analysen. Kommentaren er dårlig fordi den liberalistisk avviser framstillinga som rør uten å spørre hvorfor, og utvikle den politiske kampen. (NB: Et politisk ledende styres oppgave må ikke være å redigere diskusjonen, men å lede den i kraft av å være politisk framskredent).

Hva er så hovedmotsigelsen i laget? Hva karakteriserer de to sidene, og hvordan står den riktige sida i forhold til den (de) feilaktige sidene? Ei riktig politisk linje blir ikke til gjennom analyser uansett hvor grundige, sjølstendige etc. analysene er.

I KKP 50 år blir denne lærdommen påpekt slik: "En riktig linje faller ikke ned fra himmelen eller utformes og utvikles spontant og fredelig, den blir til i motsetning til feilaktige linjer og i kamp med dem." Vår enhet hadde gjennomgått en kamp mot høyre-opportunismen, som endte med at noen gikk ut av rørsla. De hevdet hovedmotsigelsen gikk mellom masselinje og sekterisme.

I den forrige artikkelen hevdet vi at disse aldri hadde vært kommunister. At de derfor heller ikke kunne gripe det vi mente var hovedmotsigelsen: ei i hovedsak riktig m-l-linje og høyreavvik fra denne.

Hva betyr dette?

Laget har gjennom korrigeringskampanjen ført kampen mot sekterismen med brennpunkt i klikkvosen høsten -70. Klikkvosenet blei i hovedsak nedkjempa, men sekterismens neste utslag var byråkratismen. Samtidig satte studentlaget seg som oppgave å lede husleiestreiken på studentbyene.

Byråkratismen i kamp blir ofte høyreopportunisme. Denne lærdommen gjentok husleiestreiken for oss. Hva var resultatet av husleiestreiken? Nederlag når det gjaldt å få forhindret husleieøkninga, noen positive tendenser når det gjaldt korrigeringskampanjen, der vi sarla progressive rundt oss.

Hva var karakteren av de hovedfeila vi gjorde? Vi førte ganske lenge ei høyrelinje i streikens utvikling. La hovedvekt på den økonomiske sida, sulte ut samskipnaden - illusjoner om ikke SS som statens redskap. Det var en sosialdemokratisk streik der politikken, organiseringa for politisk kamp, blei nedvurdert. Allerede da dette blei korrigert av instanser utafor laget hadde antall streikende begynt å gå tilbake. Hva skjedde så? Vi klarte ikke å snu streiken, men den gikk sakte og

sikkert tilbake ettersom fienden begynte med alvorlige trusler.

Skjedde det fordi korrigeringa kom for seint eller fordi korrigeringa hadde store feil ?

Jeg trur det siste. Høyre slo over i venstre, ytra seg i aksjonisme, ikke i aksjonene utad - Stortingsaksjonene, men i forholdet til de streikende. Nye linjer, bra ideer, aksjoner, ble tredd nedover de uten at de fikk diskutert linjene, spredd disse videre som sine ideer. Vi klarte ikke lede, snu streiken til vår fordel fordi den aldri ble de streikenes kamp. Disse feila blei aldri oppsummert etter metoden enhet - kritikk - enhet. Derfor sto laget i høst framfor omorganisering for kamp uten å være korrigert på tidligere høyre ("venstre")feil.

Han som ble ekskludert og en fra vår enhet som gikk ut - var en klikk som ble medlemmer under husleiestreiken. Begge to blei verva av den tredje som gikk ut. Deres oppsummering tilnærmalesvis av streiken er : Vi tapte fordi vi var for få, for å bli flere nå vi ha masselinja - og ikke være sekterister. Denne oppfatninga av masselinja ytra seg også i at de gikk mot valgboikotten fordi spesielt å argumentere for væpna kamp for sosialismen ville støte folk fra oss. Den gikk imot tesen om : forene alle som lar seg forene. (Faktisk så sa de det.). M.a.o. de skjønnte overhodet ikke den kvalitative sida ved masselinja. Eksenpelvis galt : ekskludere Apen fordi han kjenner så mange = god masselinje.

Hva er masselinje - hva er ei marxist-leninistisk masselinje i forhold til ei borgerlig "masse"linje :

"Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med den igjen, holde fast på den og gjennomføre den, for på den måten å utarbeide riktige ideer for ledelse - det er den grunnleggende metode for ledelse" (Sitat s. 141-2).

Masselinja er den metoden som sikrer en politisk riktige ledelsen, som sikrer oss mot å gjøre feil. Men er så masselinja en organisatorisk teknikk for ledelse. Nei ! "Grunnen til at slike dårlige foreteelser som dogmatiske, empirisme, kommandering, halehengspolitikk, sekterisme,

og hovmod i arbeidet avgjort er skadelige og ikke på noen måte kan tillates, og grunnen til at enhver som lider av disse feilene ubetinget må overvinne den, er at de fjerner oss fra massene" (Sitat s. 136-7.) Her skulle ligge visdom til å slå fast brennpunktet for korrigeringa i vår enhet (var og) er å føre ideologisk kamp mot høyreopportunisme fordi den fjerna oss fra massene, hindra oss i å ta ledelsen i massekampen. Derfor stilte vi motsigelsen : ei i hovedsak riktig linje - og avvik fra denne som hovedmotsigelsen, og opp mot borgerskapets forvrengning i masselinja - sekterisme, som betydde unngå politisk kamp, men å få mange venner.

Omorganiseringa betyr organisering for kamp, dvs. sette oss i stand til å ta riktige initiativer og å lede massekampen. Skal omorganiseringa tjene dette formålet, må den følges av en ideologisk kamp mot alle dårlige ting (dogmatiske, sekterisme etc.), som fjerner

oss fra massene. Omorganisering uten ideologisk kamp vil degenerere arbeidet til en slags teknikk, den ideologiske kampen betyr at reorganiseringa blir bolsjevisering, fostring av kommunister.

"HOVEDMOTSIGELSEN PÅ UNIVERSITETET GÅR MELLOM USF OG OSS".

I artikkelen "Svar til spørsmål om eksklusjon" har jeg kommet med en feil og gleivete analyse av situasjonen på universitetet. En analyse som vitner om slurvete bruk av dialektikken.

Det som det er snakk om og som er tanken bak analysen, var hvem som er den taktiske hovedfienden på universitetet i dag når det gjelder motsigelsen mellom en marxistisk-leninistisk veg til sosialismen og reformismen/revisjonismen og motsigelsen mellom de to linjene i kampen mot fullt norsk medlemskap i EEC.

Sjøl om en ser analysen i lys av dette, er den ufullstendig og minner om "frosken i brønnen": "Når marxister skal analysere et eller annet spørsmål, må de evne å ikke bare se en del av spørsmålet, men spørsmålet i hele dets omfang. Frosken i brønnen sierr: "Himmelen er ikke større enn brønnåpningen". Det er ikke rett for himmelen er jo ikke bare like stor som brønnåpningen. Hadde frosken derinot sagt at "en del av himmelen er like stor som brønnåpningen", da ville den ha rett, for det ville være i samsvar med kjennsgjerningene."

Det er ikke bare snakk om begrepsforvirring mellom hovedmotsigelse og taktisk hovedfiende, men en manglende klasseanalyse av universitetet. Artikkelen ble skrevet på et tidspunkt da vi førte harde kamper mot reformistene/revisjonistene om kampen for sosialismen og om den riktige linja i kampen mot EEC. Disse motsigelsene var da mere i brennpunktet enn en viktigere motsigelse som f.eks. motsigelsen mellom EEC-tilhengere og EEC-motstandere. Skulle vår politikk i kampen mot EEC tatt utgangspunkt i den gale analysen, ville vi ha retta spydodden i kampen mot EEC mot høyrefløyen i enhetsfronten istedetfor mot våre egentlige fiender: EEC-tilhengerne.

Dette eksemplet er satt på spissen, men er likevel en advarsel på hva gale analyser kan føre til.

Mao sier: "Den analytiske metoden er dialektisk. Med analyse mener vi analysering av motsigelser i ting. En sunn analyse er umulig uten et inngående kjennskap til livet og uten en virkelig forståelse av de motsigelser det er spørsmål om."

I en periode da vi går inn for sjølstendig lag og sjølstendige kadre og hvor kampen mot statsbudsjettet og EEC er tilspissa er det viktigere enn noen gang tidligere å få inngående kjennskap til de lokale forholda så kampen kan føres fram til seier.

SVAR TIL ARTIKKEL OM EKSAMEN.

I første nummer av den interne diskusjonsbulletinen ble det pekt på en del problemer enhetene og enkelte kameeater har med eksamen. Det ble her pekt på en del vanlige argumenter fra folk som er i en pressa faglig, og det blei sagt litt om metodene f.eks. ukeplaner, prioritering..... Jeg mener inidlertid at vedkommende som skreiv denne artikkelen ikke helt har grepet ppolitikken i spørsmålet om det å ta eksamen.

Vi har sett på spørsmålet om å drive faglig aktivitet for mye isolert fra det å drive politisk arbeid. Jeg mener at disse henger nøye sammen. Innafor vår enhet har vi endel proforma studenter, folk som ikke følger undervisninga. Dette har ført til at disse kameratene etter hvert har mista mer og mer av sin massekontakt. Når de er her på instituttet er det bare for å gå på møter, skrive veggaviser, instituttavis osv. Dersom vi fortsetter med denne stilen vil vi bli en slags politiske turister uten kjennskap til det liv og de problemer som massene har. Dette mener jeg også har sterk sammenheng med hvorvidt vi skal få gjennomført omorganiseringa skikkelig. Forutsetninga for at vi skal greie å kjøre ut politikken lokalt på vår arbeidsplass er at vi kjenner til problemene som massene på instituttet er opptatt av til daglig dvs. at vi må ta del i massenes liv. Dette kan vi bare gjøre dersom vi noenlunde regelmessig følger forelesninger, seminarer og kollokvier ved siden av at vi også driver politisk arbeid.

Dette har også en annen side. Vi kan nemlig knytte faglig arbeid sammen med politisk arbeid på den måten at vi tar initiativet til politiske diskusjoner o.l. på seminarer, forelesn. Vi kan ved dette utvikle tidligere politiske passive til etterhvert å bli aktive.

Dersom vi innser det politiske viktige og riktige i å følge undervisninga vil vi også bli atskillig bedre i stand til å greie eksamen. Vi vil i større grad slippe problemene med "ferie fra klassekampen" i eksamenstida.

Det å ikke ta eksamen vil også ha en uheldig innvirkning på våre nærmeste venner ved at de kan få skrekken for politisk arbeid når de ser at m-l'erne ikke greier seg faglig.

Vi kan ikke si at vi har gjennomført omorganiseringa godt nok dersom vi turer fram etter den gamle stilen med å skille fag fra politikk, med først å være politiker og i annen rekke student. Dette betyr ikke på noen måte at vi skal sette faget over politikken, men se faget som en del av politikken.

ALLE TANKER HAR KLASSESTEMPEL

2 sitater til studier av eksamensproblemet.

En kamerat har i nr. 1 av Diskusjonsbulletinen reist et spørsmål til diskusjon som laget nå endelig må få ei linje på. Åre være kameraten for det! Han gjør oss imidlertid en bjørnetjeneste - uansett gode ihtensjoner.

Artikkelen deler seg i tre. Første del er en levende beskrivelse av frustrasjonen i studenlaget hver gang eksamen nærmer seg. Og vi kjenner oss igjen - vi er mobilisert. I del to føres det kamp mot oss og konsekvensene av eksamens "ferie" strekes opp i all sin gru.

- Opportunistene vil få fritt spillerom.

- Oppgavene vokser år for år - uke for uke. Det som trengs er at vi blir flinkere til å drive politisk og fagelig arbeid.

- Livet utvikler seg ikke i rette linjer, klassekampen retter seg ikke etter vårre pålaner.

Summen av den politiske kampen er standardmoralisering slik vi har praktisert den i studentlaget i lang tid, uten å bote på problemene. Del tre er metoden for å løse problemene: a) Rekruttering (flere eksamenskandidater?). b) Prioritering, tidsplaner og kontroll. c) Gjensidig hjelp og støtte. Alt dette sa vi alt i 1970. Det har ikke betydd noe gjennombrudd til nå. Metoden kan altså ikke gripe inn til kjernen. Artikkelen gjenoppfrisker etter min mening derfor bare vanskelighetene og tjener til å utvikle og konsolidere "frustrasjonen".

Denne artikkelen er et forsøk på å oppsummere og føre videre en debatt som laget vårt har ført fordi vi har stått oppe i en kamp på instituttet samtidig som 75% av enheten er oppe til eksamen. Dette har stilt spørsmålet skarpt og tvunget oss til å diskutere det.

1. sitat:

"Det kapitalistiske samfunnet splitter opp folk ved å oppfordre dem til å kjempe mot hverandre for å framheve seg sjøl, klatre, komme seg ovenpå. Det sosialistiske samfunnet derimot, utvikler følelsen for kollektivismen for at det arbeidende folket skal hjelpe hverandre og samarbeide, slik at klassen skal heve sitt nivå"

(Masselinje-front-studiene del 3, norske erfaringer. 1970)

Vi kommunister kjemper ikke mot hverandre for å slå hverandre og massene i karakterer. Vi har her allikevel på Blindern bevart gymnasiastenes og studentenes grunnleggende småborgerlige arbeidsstil. Fagprestasjonene - eksamen, lesing og undervisning er i hovedsak hver enkelt kamerats ansvar. Høyeste form for kollektiv innsats i faget er individenes kollektive utskjelling av hverandre for manglende/overdroven lesing og seminarvirksomhet.

Stilt opp mot dette er situasjonen på en arbeidsplass hvor alle er avhengig av hverandres innsats på alle felter. Kollektiv innsats, samla kamp for økte lønninger sjølsagt, men også på spørsmålet om arbeidsdisiplin. "Gjør ikke du jobben din blir det mer arbeid på oss andre - jobber du for jævlig og sprenger i akkorden går det utover oss alle sammen." Sånn som stilen er i studentlaget jobber vi forsåvidt kollektivt med å utforme politikken, fordele oppgavene. I vår situasjon som studenter derimot er vi i hovedsak overlatt til oss sjøl, faglig og økonomisk og i mange situasjoner står vi helt alene. Vi diskuterer sjelden slike saker politisk, bare i akutte tilfeller.

Når eksamen nærmer seg blir den småborgerlige måten å jobbe på styrka, ofte på grunn av tidligere forsømmelser - og den småborgerlige individualismen vinner innpass, styrkes ved hver eneste eksamen. (Følges gjerne opp med avslapping etter stor innsats med "rotbløyte" og krav på ferie.) Klassestandpunktet og den kollektive ånden har fått en varig knekk og må kjempes opp igjen. Noen klassekjempere gir faen i eksamen, men de ender som lastebilsjåfører og det har vi ikke bruk for i studentlaget.

Hva kan kollektiv innsats i faget være? Hvordan slåss vi ~~mot~~ mot den småborgerlige individualismen?

Stikkord:

Laget diskuterer faget kollektivt hvert semester. Politikk i og overfor faget. (F.eks. norskstudenter: Marxismen og språkvitenskapen av J. Stolin, EEC og nynorsken, EEC - imperialistisk angrep på norsk kultur, Profil-studier etc.)

- Hvilke forelesninger/seminar bør en gå på?

- Hva legges vekt på i faget? Viktigste bøkene. Beste lærerne. Kort sagt a) politisk diskusjon på faget b) veteranene lærer grønnskollingene. Fasit er god start på studiene. De som har grep på faget hjelper dem de som ikke har det. Kollektivisme. Ta med sympene. Oppsummer regelnessaig

2. sitat:

."SUF(m-1)s 6. landsmøte peker på at vi nå sette Mao Tsetung's tenking i ledelsen på alle områder. Seinere har vi mer og mer forstått at dette ~~er~~ i praksis betyr å forbinde vår aktivitet med massenes, lære masselinja."

(samme sted som forrige sitat)

Ei biside av den småborgerlige individualismen er sekterisme og klikkvesen som enda ikke er renska ut i laget. Det er stor fare ~~for~~ for at 1. fase i korrigeringa av den småborgerlige individualismen vil strande i laget av samme grunn, og bare tjene hver enkelt av oss i sin fagelige innsats. Korrigeringa skal nettopp tjene til å styrke de politiske bånd til massene. Vi må sjølsagt lære å forbinde vår fagelige politiske virksomhet med massenes aktivitet, "lære masselinja". Den småborgerlige individualismen slår ofte ut i en passiv holdning til undervisninga - slett undervisning forlater vi, "jeg lærer ikke noe." Vi holder kjeft og fører ikke kamp mot dårlig og reaksjonær undervisning. Vi sjusker med innlegg til kollokvier osv. Dette styrker ikke respekten hos og bånd til medstudentene våre.

Vi må være aktive foregangs menn i diskusjon, ta initiativer i undervisninga, styrke en kollektiv and hos folk. Være drivende i utveksling av studiererfaringer, peke på det vesentlige i faget og være aktive i å forbedre dårlig undervisning. Dette vil styrke røttene våre i studentmassene. Dette vil gjøre det mulig å propagere politikken vår overfor studentene basert på tilitsforhold. Å studere, ta eksamen blir en lettere sak og vi styrker oss politisk. Dette er politikken i omorganiseringa, og er forutsetninga for at omorganiseringa skal bli en realitet!

Sett Mao Tsetung's tenking i ledelsen på alle områder!

Styrk masselinja - ta eksamen!

Tjen folket - delta i undervisninga!

En som trakk seg fra eksamen.

OM ENHETSFRONTEN

(Foredrag av en kinesisk kamerat fra Shaosan)

Enhetsfronten er en av de tre skattene i revolusjonen. Dette er et stort spørsmål. Her blir bare tatt opp tre hovedpoenger:

1) Avvisning av "venstre"-avvikernes "stenge døra"-politikk. Dette er bare en families, en manns politikk. Denne ismen går ut på at bare jeg er revolusjonær. Imperialismen og føydalismen skadet ulike samfunnslag. For det første arbeiderne som ønsket revolusjon, likeledes bondene og småborgerskapet i byene, og for det fjerde det nasjonale borgerskapet som stod i motsetningsforhold til imperialismen og den innenlandske føydalismen. Men disse sistnevnte har også en annen side; de vil bøye seg når kampen tilspisses. En måtte både forene seg med den og føre kamp mot den. "Venstre"-avvikerne gikk imot å forene kreftene i en enhetsfront med den. De hevdet at revolusjonens vei er rett fram og rett fram. I virkeligheten er den ikke rett. Den går i sikksakk og opp og ned. Noen ganger må man trekke seg litt tilbake for å kunne gå framover, gå litt nedover for å kunne gå oppover. Enhetsfronten ble stiftet mange ganger og oppløst mange ganger. "Venstre"-avvikerne synes dette er altfor komplisert. I enhetsfronten finnes både kamp og forening. Dette er ikke lett - revolusjonen er en komplisert sak. For å vinne i revolusjonen må man ikke vike unna for vanskeligheter. Å leve er i seg selv ikke enkelt. Man må kle av og på seg, og det er ganske plagsomt, men en kan ikke tenke seg at en ikke vil leve fordi det er for plagsomt. En må ikke frykte vanskelighetene. Arbeidstiden er dyrebar, men en må også sove, og det tar også tid. Hvis man synes arbeidstiden er så dyrebar at man ikke vil sove, går det kanskje bra ett døgn og kanskje to, men etter en tid går det galt og en må kanskje på sykehus. Der må en kanskje være lengre tid enn en sparte inn ved å la være å sove. Å sove er et offer. Det har til hensikt å gjenvinne krefter. Det er plager og vanskeligheter med enhetsfronten, og hensikten er å utvikle massebevegelsen ved fronten. Ved alle seire må en først gi ofre. Når det gjelder revolusjonen, må en til og med ofre liv. En må betale når en kjøper noe. "Venstre"-avvikerne ønsker å vinne seier, men ikke å gi ofre. De vil gjøre opprør, men ikke betale. Dette er "venstre"-barnesykdommer.

"Venstre"-avvikerne mener at de revolusjonære rekkene må holdes helt rene, men en skjønner godt at det ikke kan være helt rent innenfor de revolusjonære styrkene. De består av hovedstyrker, våpenfeller og indirekte våpenfeller. Det finnes ingenting på jorda som er helt rent. Noen er reddo for at man ville slippe inn fiender når man dannet enhetsfront. Dette kan belyses med en historie. En forfatter skriver at to unge elsker hverandre. De lager to figurer av leire, - en pike og en gutt. De knuser den og presser leiren sammen til to nye figurer. Inne i meg finnes du, og inne i deg finnes jeg. Gjensidig infiltrasjon gjelder også i revolusjonære kamper.

Når de gjelder kampen mot USA-imperialismen, finnes våre krefter i det amerikanske folket som er våre venner, og det er motsigelser innenfor borgerskapet. I Kina finnes Liu Shao-chi og revisjonistene som er representanter for USA-imperialismen. Hensikten med fellesskapet er å forene mest mulig, å vinne flest mulig over til seg for å isolere fienden på samme måten som en drikker en ognen slurk og ikke alt på en gang. I vårt samfunn var de som satt inellom, størst. De to ytterpunktene, proletariatet og borgerskapet, var små. Snåborgerskapet og bondene var i flertall. Men KKP og KMT var de største partiene, mens de snåborgerlige partiene var i mindretall. Tilsvarende med de intellektuelle. De virkelige marxist-leninistene er få og de reaksjonære er i mindretall. Begge trekker i flertallet som sitter i midten som er i stadig oppløsning. De vakler, og vår oppgave er å vinne flest mulig av midtparten over til vår side - å forene alle krefter som lar seg forene. Vår holdning til de reaksjonære er å utnytte motsigelsene. Det finnes mange slags lakeier med ulike motsigelser mellom. Vi hadde enhetsfront med Chang som var det dårligste elementet i den anti-japanske krigens tid. Det finnes forskjellige typer lakeier og forskjellige typer motsigelser. Chang var amerikansk og engelsk lakei. Men da drev vi anti-japansk krig. Da kunne vi bruke Chang til å bekjempe den japanske imperialismen. Vi utnytter motsigelsene, vinner de fleste over til oss, isolerer de verste og bekjemper dem en etter en. Når man drikker, må man drikke litt etter litt og ikke hele koppen på en gang. Vi tilintetgjør fienden en etter en. Når ulven er på marken, får reven sekundær betydning. Vi må først og fremst utrydde hovedfienden.

"Venstre"-avvikerne sier det er meningsløst å samarbeide med de intellektuelle fordi de endrer syn så fort. De sier at de bare kan drive med revolusjon i tre dager. Det er sant at de intellektuelle er flyktige. De er ikke så faste med hensyn til standpunkt, og de betrakter seg selv som store folk og andre som ingenting. Når noe går bra, er den intellektuelle så glad at han ikke bare går, men hopper. Når noe går dårlig, er han helt knust. Hvordan skal man behandle dette problemet? Skal vi kaste den vekk eller forene oss med den? Vi bør arbeide og kjempe sammen med dem, og la de intellektuelle oppdra seg selv og omskolere seg i revolusjonær praksis. De må trekke erfaringer i løpet av kampen. Marx: Når man lærer å gå, er det uunngåelig at man faller noen ganger. De intellektuelle har stor entusiasme, men mangler stort sett erfaring fra klassekampen. Bare gjennom seire og nederlag kan de heve sitt eget nivå. Mao lærer oss at det fins to slags lærere - positive og negative. Marx, Engels, Lenin og Stalin er positive lærere. Folket er en positiv lærer. Chang, USA-imperialismen og Nixon er negative lærere. Uten negative eksempler ville vi ikke ha nådd så store franganger. De kan virke oppløsende på våre folk, og vi kan virke oppløsende på deres. Vi håper å vinne over folk og tape mindre. Da kan vi utvikle de revolusjonære styrkene. Det er i folkets tjeneste. Hvis noen

er indirekte våpenfeller, da kan vi også bruke dem. Jo flere venner og færre fiender man har, desto bedre. En gammel fortelling sier at dersom man skal fange røvere, må man fange kongen.

2) Bekjempe høyre-kapitulasjonistisk linje og holde fast på ledelsen. Enhetsfronten består av ulike klasser og lag, og det er tilspisset klassekamp i den. Arbeiderklassen må ha ledelsen, og alliansen arbeidere-bønder danner grunnlaget. Den inkluderer også små og mellomstore bønder, småborgerskapet i byene og hele det arbeidende folket. Hovedtryngden vår er i arbeidet blant det arbeidende folket og hovedmålet er det nasjonale borgerskapet. Her er det både enhet og kamp. Overfor monopolkapitalen er holdningen vår å utnytte motsigelsene mellom de forskjellige grupperingene. Først og fremst må vi stole på riktige retningslinjer. Overfor høyreelementene i fronten er taktikken: I/ God argumentasjon, II/ Vi må ha framgang når vi kjemper og III/ vi må stoppe når det må stoppes. Noen hevder at høyreelementene vil løpe sin vei hvis man kjemper mot dem. Men det det gjelder er å ha en riktig måte å kjempe på. Enhetsfronten skapes i kampen. Jo mer fremskreden kamp, desto større muligheter for allianse. Den reaksjonære liker å stå svakt. Jo fastere vi bekjemper han, jo mer lyst har han til å besøke Kina. Holder vi ikke fast på kampen, vil han ikke være så ivrig. Når han merker at vi blir sterkere dag for dag, tvinger vi ham til å gi etter. Hvis vi ikke bekjemper ham, vil han se ned på oss. Når vi bekjemper den reaksjonære, liker han seg. Bekjemper vi ham mer, liker han seg enda bedre, og tilintetgjør vi ham helt, er han helt fornøyd. Når de reaksjonære truer oss, er vi ikke redde. Når de smigrer oss, skjerper vi årvåkenheten.

For det andre må vi stole på partiorganisasjonen og følgelig utvikle den. På den tiden Kuomintang var ledet av Sun Yat-sen hadde vi bare noen få hundre medlemmer. Da vi styrtet samarbeidet med Chiang Kai-shek hadde vi 30 000. Den siste gangen var det på samme måten. I 1945 hadde vi 1,3 millioner medlemmer. Vi må stole på vår riktige linje og ikke være redde for samarbeid. Selvsagt vil noen av våre folk bli påvirket, men vi vil vinne over mange fler som under den anti-japanske krigen da vi økte fra 30 000 til 1 300 000.

I vår erfaring er følgende lovmessig: Når vi samarbeider med KMT, er det lett å gjøre høyre-feil, og når vi bryter med KMT, er det lett å gjøre "venstre"-feil. Når enhetsfronten enda ikke er dannet, må man være på vakt mot "venstre"-feil. Så snart man har gått inn i enhetsfronten, må man være på vakt mot høyrefeil.

3) Hold fast ved væpnet kamp.

Enhetsfrontens oppgave er å lede væpnet kamp. Når det settes i gang slik kamp, må enhetsfronten støtte den. Bare denne kampen kan knuse den reaksjonære makten. Men væpnet kamp kommer ikke av seg selv. Den krever lang forberedelse. Gjennom enhetsfronten har partiet anledning til å drive massearbeid. Når betingelsene er modne starter kampen. Bare når massene er rustet med hjernen, er de rustet med våpen. Frontens politikk er en god forberedelse til dette. Hovedoppgaven er å mobilisere folkemassene.

Hovedmotsigelsen på Universitetet.

Kåmeraten som skrev at hovedmotsigelsen på Universitetet går mellom USF og oss, skriver i et innlegg i dette nummer at analysa hans "vitner om slurvete bruk av dialektikken". Jeg tror ikke det er så enkelt.

Tendensen blant oss er vel at vi ikke bruker dialektikken og prøver å analysere forholdene, f.eks på instituttene våre. Det er lenge siden vi på universitetet har diskutert hovedmotsigelsen her og prøvd å komme fram til en klasseanalyse av universitetet.

Jeg skal legge fram et forslag til h.m. på universitetet, men først vil jeg peke på et par sitater fra formann Mao som kan hjelpe oss i analysen:

"Men hva som enn hender, er det ikke den minste tvil om at det på ethvert trinn av en utviklingsprosess bare er en hovedmotsigelse, som spiller den ledende rollen.

Av dette følger det at om det i en annen prosess er flere motsigelser må en av dem være hovedmotsigelsen, som spiller den ledende og avgjørende rollen, mens de øvrige inntar en sekundær og underordnet stilling.

Når vi studerer en eller annen sammensatt prosess, hvor det er en 9 to eller flere motsigelser, må vi derfor konsentrere alle anstrengelser om å finne hovedmotsigelsen i den. Så snart vi har grepet denne hovedmotsigelsen, kan vi lett løse alle problemer. Dette er den metoden Marx lærte oss ved sitt studium av det kapitalistiske samfunn. På samme måte lærte Lenin og Stalin oss denne metoden da de studerte imperialismen og den allmenne krisa i kapitalismen, og da de studerte sovjet-økonomien. Det finnes tusenvis av lærde og handlingensmenn som ikke forstår den, og resultatet er at de går vill i tåka, blir ute av stand til å trenge inn til kjernen av et problem og naturligvis ikke klarer å finne en måte å løse motsigelsen i det på."

Dette forklarer godt nok hvorfor det er viktig å finne h.m. Det siste avsnittet kan vel stå som karakteristikk for noen hver av oss.

Et annet sitat fra Mao er følgende: "Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning for i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de revolusjonære ikke evnet å fylke om seg sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender. Det revolusjonære parti er massenes leder, og ingen revolusjon kan noen sinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassens økonomiske stilling i det kinesiske samfunn, og deres holdning til revolusjonen."

Å finne h.m. i samfunnet er å foreta ei analyse av klassene og deres økonomiske, politiske og sosiale forhold, som vil gi svar på hvem som

er våre virkelige venner og hvem som er våre fiender.

§Jeg vil også anbefale kameratene å lese om den korrekte behandling av motsigelsene i folket).

Hovedmotsigelsen i Norge idag går mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket(se beretninga fra side 13 og utover),

Hvordan kommer denne h.m. til uttrykk på universitetet? H.m. på universitetet må også gå mellom klasser fordi der er klassekampen som er drivkraften i historia. Mitt forslag er at h.m. på universitetet går mellom mon.kap. og dens representanter og lakeier og det overveldende flertall av studentene.

Til den første kategorien regner jeg samskipnadens styre med Ottosen og Sveen i spissen, deler av universitetsadministrasjonen, Trovik og Andenes(4) sammen med DKSF og ledelsen i DSM, og deler av kontaktutvalget i FB på universitetet(jfr. Oppbrudd nr.8, "KU løper Haugestads ærend."

Den andre side i motsigelsen er det store flertall av studentene som i stadig større grad får merke mon.kap.s og statens undertrykkelse.

Studentene er ei gruppe med de samme klassemotsetningene som i samfunnet forøvrig. De fleste kommer fra overordnede funksjonærhjem, akademikere og sjølstendige med immateriellt og materiellt erhverv men studenter som kommer fra arbeiderklassen blir stadig færre. Flere (Se studentene og den sosialistiske revolusjon s.35 og utover)

Når det gjelder den subjektive sida, så påvirkes studentene lett og utviklinga foregår raskt på universitetet, og sjerpinga av klassekampen i hele samfunnet viser seg svært tidlig blant studentene.

Monopolkapitalens viktigste framstøt idag er bestrebelsene på å få Norge inn i EEC. På universitetet kommer dette idag til uttrykk i statens angrep gjennom statsbudgettet.

En stund trodde jeg at hovedmotsigelsen på universitetet gikk mellom EEC-tilhengerne og motstanderne. Det trådte jeg fordi vi nettopp i kampfronten mot statsbudsjettet, som DKSF og DSM også er med i, fikk kamp på EEC-parolene med disse gruppene. Men det viste seg at kontaktutvalget for FB på universitetet hadde samme argumentasjon som DKSF/DSM på EEC-parolene ut fra sine klasseinteresser. Hvis vi tror at h.m. på universitetet går mellom EEC-tilhengere og motstandere, går vi bort fra ei objektiv klasseanalyse av studentmassen, da trekker vi slutninger ut fra enkelte gruppers subjektive interesser og ideologi. At kontaktutvalget er imot EEC, vil ikke si at hele kontaktutvalget også står på folkets side i klassekampen, i kampen mot mon.kap..

At de er våre allierte i kampen mot EEC nå, gjenspeiler bare den splittelsen som eksisterer innafor klassefienden på EEC-spørsmålet, Haugestad/deler av kontaktutvalget representerer mon.kap. ved landbrukskapitalen, et monopol som vil gå under i EEC.

Kampen mot EEC må sees i forhold til hovedmotsigelsen på universitetet. Ytterste høyre fløy i enhetsfronten mot EEC har felles objektive interesser med mon.kap., og må derfor bekjempes for at mellomlaga, de som er mest vaklende, blir vunnet over på ei riktig linje i EEC-kampen, og stiller seg på folket side på lengre sikt i kampen ~~for~~ den sosialistiske revolusjon. Det er bare gjennom utrettelig å bekjempe ytterste høyre fløy i enhetsfronten at mellomlaga kan forstå og gripe den riktige linja i kampen. Samtidig som vi bekjemper ytterste høyre, svekker vi den også, dvs. vi svekker klassefienden og splitter den enda mer opp, samtidig som de blir avslørt for massene.

Dette har vi sett tydelig i kampen mot statsbudsjettet, i forberedelsene og demonstrasjonen. Dette peker på brennpunktet for kampen mot EEC på universitetet. Vi har sett stor tendens til vakling i kampen mot høyre-fløyen i fronten. Det betyr at den høyrekapitalistiske linja vinner fram. Brennpunktet for kampen idag er ~~å få ei analyse av hvem som~~ er fienden. Klarer vi ikke å løse dette, vil det hindre utviklinga av kampen mot EEC og monopolkapitalen.

LES: Om Motsigelsen.

En klasseanalyse av det kinesiske samfunnet.

Om den korrekte behandlinga av motsigelser i folket.

Aktuelle problemer om taktikken i den anti-japanske enhetsfronten.

Beretninga til SUF m-ls 2. kongress, 1.del.

G.

OM UNGDOMSFORBUNDET', OPPSUMMERING FRA LØRDAGSSEMINARET

Fornann Mao sier: "Foruten at ungdomsforbundet må fortsette å opptre i samordning med partiet i dets sentrale oppgaver, må det også utføre sitt eget arbeid som er tilpasset ungdommens særegne egenskaper. Det nye Kina må ta vare på sin ungdom og vise omsorg for den oppvoksende yngre slekt. Unge mennesker må studere og arbeide, men de er i en alder da de fortsatt vokser. Derfor må en vie både deres arbeid og deres studier og deres mulighet for rekreasjon, idrett og vile full oppmerksomhet."

Det var enighet i vår gruppe om at ungdomsforbundet måtte bli et ungdommens kommunistiske forbund. De fleste hadde forstått det dithen at vi skulle konsentrere arbeidet mer om ungdommens særegne forhold. Ungdommen skulle gå igjennom en grunnsirkel mer lagt opp etter deres nivå. Vi i ungdomsforbundet skulle være skapende når det gjaldt å få ungdommen med oss og utvikle den. Slike ting som vise-sang, pop-orkestere, idrettsklubber ble nevnt. Men Mao sier at vi skal utføre et arbeid som er ~~en~~ "tilpasset ungdommens særegne egenskaper," og det må bety noe mer.

Det må bety at "det er ungdommen som er den mest aktive kraften i et samfunn. De er ivrigst til å lære og er de minst konsekutive i sin tenkning---" (s. 322) Nettopp p.g.a. dette kan vi få en ungdomsorganisasjon som favner bredt i ungdomsmassene. Ungdomne lærer lett og vil fort utviklet i andre retninger, bli utnyttet av krefter i vårt samfunn og i verden i dag som ikke tjener folkets interesser (tenk bare på de fascistiske ungdomsorganisasjonene).

I vår gruppe kom parolen om 100 nye medlemmer som et slag i an-siktet. Det kom i diskusjonen fram slike ting som: "skal forbundet bli et nytt FSF" eller "skal ikke folka engang være kommunister før de kommer inn!" W "Skal vi få nye SF-tilstander, der folka ikke står på et enhetlig grunnlag". "Det vil lære oss politisk å få så mange ikke-kommunister inn forbundet." Det store spørsmålet var altså hvilke kriterier vi skal legge til grunn for opptagelse av nye medlemmer. Vi fikk ikke løst disse motsigelsene, derfor tok vi plenumsdiskusjoner sammen med en annen gruppe. De hadde kommet fram til at de viktigste ~~to~~ ~~tre~~ kriteriene måtte være lojalitet mot forbundet og vilje til å følge den demokratiske sentralismen og forståelsen av nødvendigheten av en væpna revolusjon. Jeg tror alle i vår gruppe også var enig om dette.

Vi burde ha begynt med en diskusjon om nødvendigheten av å ha et virkelig ungdomsforbund. Vi kunne ha trukket fram eksempler fra Kina og Albania ~~der~~ der forbundene for ungdommen favner videre i ungdomsmassene enn i FSF SUF(n-1). Hvis vi hadde fått dette inn i begynnelsen av diskusjonen ville vår diskusjon ha vært mer målrettet.

Vi fikk ikke løst motsigelsene i vår gruppe, hvis vi ikke fortsetter denne diskusjonen i cellene i tid framover, vil vår praksis vise at vi ikke har forstått hva et kommunistisk ungdomsforbund må være.

Før den politiske diskusjonen i cellene!

Frem for ungdommens kommunistiske forbund!

To kamerater.

BØR AKMED STØTTE AUSTAD-STREIKEN?

I vår enhet diskuterte vi Hovden-linja i spørsmålet om hvordan kampen mot EEC skal føres og vi kom inn på hva det betyr konkret at kampen mot EEC er en anti-imperialistisk kamp. En kamerat stilte spørsmålet: Hvordan kan d t ha seg at AKMED støtter Austad-streiken som jo retter seg mot en liten kapitalist?

Det skilte seg ut to syn på saka: De som mente det var riktig av AKMED å støtte Austad-streika og de som var usikre og i tvil om dette var riktig.

Kameratene som mente dette var riktig, begrunnet det i hovedsak slik: Under kampen mot japanerne førte KKP en to-sidig politikk overfor det nasjonale borgerskapet: på den ene siden fikk de beholde en del av sine privilegier, på den andre siden blei det lagt restriksjoner på privilegiene deres når de forsøkte å øke utbyttinga. På den måten betyr støtte til Austad-arbeiderne ei svekking av høyrsida i fronten mot EEC og ei tilsvarende styrking av frontens venstre.

Andre kamerater sa det slik: Austad-streiken er en kamp mot dyrtida, og derfor retter den seg mot monopolkapitalens EEC-forberedelser. AKMED har som primært mål å hindre norsk EEC-medlemskap, og dyrtidsstreiker er et middel som må tas i bruk for å nå dette målet. Derfor må AKMED støtte Austad-streiken som er en kamp mot dyrtida.

Et argument som blei brukt var at AKMED skal prinsipielt støtte alle streiker og aksjoner som har som mål å forbedre folks levevilkår. Austad-streiken har et slikt mål, derfor er det riktig å støtte den.

En annen kamerat mente at Austad-streiken ikke bare er en kamp mot dyrtida, men at den også er en kamp for retten til å streike, dvs. en kamp for borgelig demokratiske rettigheter. De samme kreftene som går inn for at Norge skal inn i EEC (NAF, LO-ledelsen, DNA-ledelsen osv.), forsøker å frata arbeiderne denne retten.

I kampen mot EEC er politiske streiker et nødvendig kampmiddel. Dersom LO/NAF klarer å knuse denne streiken, vil det være mye vanskeligere å mobilisere til politiske streiker mot EEC, og jo mer effektivt LO/NAF greier å sette Austad-arbeiderne "på plass", jo mer vil de kjøre på at streik nytter ikke.

Kameratene som var i tvil om det var riktig av AKMED å støtte Austad-streiken, begrunnet det omtrent slik:

Vi kan risikere å støte fra oss elementer innen fronten ved å støtte streiken og dermed svekke enhetsfronten mot EEC-imperialismen. Vårt utgangspunkt må være: Styrker eller svekker det kampen mot EEC å støtte streiken? Spørsmålet om støtte eller ikke støtte blir et underordnet taktisk spørsmål for fronten. F.eks. støtta SOLKOM Sauda-streiken, men ikke Sporveisstreiken, fordi Sauda-streiken rettet seg klart mot USA-imperialismen og dermed var det lett å forklare folk at streiken i Sauda og SOLKOM's støtte til den, svekket USA-imperialismen og var en støtte til Vietnams folk. Men hvordan skulle man forklare folk at Sporveisarbeiderne svekka USA-imperialismen? Det er sikkert mulig å gjøre dette, men uhyre vanskelig.

Ut fra dette mente disse kameratene at det ikke var så innlysende at AKMED skulle støtte Austad-streiken.

Vi kom ikke fram til full enhet i spørsmålet, og diskusjonen fortsetter.